Klasse, men også her er der sket en radikalisering. Den viser sig i voksende foragt for hele den spændetrøje, fagbevægelsen siden 1899 har ladet sig snøre inde i, - en foragt som det koster noget at vise, og som derfor er klar og tydelig. Og den viser sig i et voksende pres fra grundorganisationerne og deres net af tillidsrepræsentanter mod de faglige topledelser, i en voksende aktionsenhed i basis og overvindelse af politiske skillelinier, og i en omfattende nytænkning i hele fagbevægelsen, indbefattet dele af toppen. Tænk blot på de initiativer og tanker, der er kommet fra SID-ledelsens side, og SID er den største af LO-organisationerne.

Men radikaliseringen møder vi sandelig også udenfor de faglige organisationer. Magthaverne får stadigt sværere ved at sætte deres vilje igennem uden videre. Hvis det ikke havde været for en basis-organisation som OOA, havde vi forlængst haft atomkraft i Danmark. Hvis det ikke havde været for brede og spontane bevægelser, ville et eksperiment som Christiania forlængst være kvalt. Den voksende interesse for vedvarende energi hænger direkte sammen med, og giver sig udslag i, en organisation som OVE. - Beboerbevægelser spiller en voksende rolle for den direkte udformning af boligforholdene. Miljøbevægelser - organiserede og spontane - spiller en rolle på arbejdsmiljøområdet, naturmiljøområdet og i det lokale, kommunalpolitiske miljø.

Der kan da godt være et punkt, hvor vi ikke er enige med f.ex. en lokal miljøbevægelse. Men det er ikke afgørende; vi anser disse bevægelser for en kolossal berigelse af demokratiet. For demokrati skal ikke opfattes som noget, der bare har med et parlament at gøre. Demokrati er en samværsform, hvor alle mennesker kan være med hele tiden, uanset hvor de er placeret i den formelle beslutningspyramide, en form hvor folkeviljen permanent og aktivt fører en dialog med sine repræsentative organer - og på en sådan måde, at ingen af polerne i denne dia-
log har råd til at kaste vrag på hinanden.

Så langt er vi slet ikke idag, for her tog jeg forskud på det socialistiske demokrati. Men det der sker idag, er egentlig endnu et udtryk for, at behovet modnes for en stor og grundlæggende samfundsreform, en socialistisk omformning af de økonomiske, sociale og politiske strukturer.

Dette lader sig registrere, når vi iagttager begivenhederne. Hvad vi derimod ikke kan registrere, er de politiske konsekvenser af denne faglige og folkelige

radikalisering. Og det er alvorligt, for til syvende og sidst er et opgør med de kapitalistiske magtstrukturer politisk. Et bredt angreb på kapitalmagten forudsætter, som vi netop fastslog på vort landsmøde i 1977, at basis-aktionerne og de parlamentariske aktioner går i spænd. Derfor er det dybt beklageligt, at Socialdemokratiets stærke politiske greb om størstedelen af arbejderklassen tilsyneladende er brudt, at venstrefløjen ikke er blevet politisk styrket som følge af den kraftige fagligt-folkelige radikalisering og som følge af den seneste højredrejning. Det må give stof til eftertanke.

Vi har drøftet dette spørgsmål i hovedbestyrelsen, og vore konklusioner findes i den skriftlige beretning. MEN jeg vil godt - for egen regning og risiko - tilføje nogle yderligere bemærkninger. - Vi skal fastholde det venstrefløjssamarbejde, der er skabt, - om kamp mod indkomstpolitik, nedskæringer, EF-politik, atomkraft, militarisme osv., ikke mindst på arbejdspladserne, i institutionerne og det lokale miljø. I en del tilfælde har vi også kunnet enes om konstruktive løsninger. Dette samarbejde er betydningsfuldt. Ligesom vort eget parti sætter tillid over styr, hvis vi ikke kan samarbejde indbyrdes, gælder det samme venstrefløjen, hvis den tilbringer den meste tid med at demonstrere manglende samarbejde.

Men vi må også se i øjnene, at skal det socialdemokratiske næsten-monopol brydes, er der næppe andre end SF, der kan gøre det. - Fordi SF arbejder på den danske virkeligheds grund og vil en demokratisk vej til socialismen; fordi SF er et klassekamps- parti, der uforbeholdent bekæmper indkomstpolitik, tvangsindgreb, atomkraft, EF-politik, militarisme og NATO-politik, - og et parti
som er indstillet på praktisk politik og medansvar og kompromisser, forudsat de tjener den brede befolkning og ikke spærrer for vejen til målet.

Denne grundholdning har vi også demonstreret i den forløbne tid. Vi sagde nej til indkomstpolitik og overenskomstindgreb og bliver ved med at sige nej. Vi sagde nej til atomkraft, EF og NATO og bliver ved med at sige nej. - den selvom f.eks. efterlønsordningen langtfra var sådan, som vi kunne ønske det, var den dog en forbedring af arbejderklassens hidtidige situation, og derfor støttede vi dens indførelsen. Der kunne nævnes en række parallelle eksempler.

Lad mig nævne et andet, ret så kildent spørgsmål; om erhvervsstøtten. En grim kamel! For i et samfund som vort skal man lede med lys og lygte efter former for beskæftigelsesstøtte, der ikke samtidig støtter produktionsapparatets ejere, kapita-

listerne.

I nogle tilfælde er sagen enkel nok, og vi kan og skal sige nej med god samvittighed. F.eks. til støtte der overflødiggør arbejdskraft, eller støtte der ydes i blinde og bare kan forbruges af kapitalisten efter forgodtbefindende. - Men hvad gør vi konkret, når det drejer sig om bevarelse eller afskaffelse af mange hundrede arbejdspladser? Tilmed når det er åbenbart, at vi ikke kan få vort principielle modkrav opfyldt, nemlig at støtten skal blive stående som offentlig prioritet?

For at sige det rent ud, bed vi hovedet af principperne og stemte for, at der skulle ydes Stålvalseværket et lån, så 600 arbejdspladser kunne bevares. Og nu spidser det til omkring den kriseramte værftsindustri, hvor mange arbejdere åbenbart nu skal ofres af Socialdemokratiet på SV-samarbejdets alter. Skulle vi så ofre dem på princippets alter?

Mit svar er, at det skal vi ikke, - selvom jeg er klar over, at vi næppe er helt enige herom. Men jeg mener, at det er vor pligt at hjælpe arbejderklassen - derfor er vort parti sat i verden. At vi som revolutionært parti har en interesse i at bevare store industrivirksomheder, som er rugekasser for venstre- orientering i arbejderklassen. Og at det ikke bør hedde sig, at når mange arbejdspladser er i fare, så er venstrefløjen så optaget af fine principper, at arbejderne må se andetsteds efter den støtte, de har brug for lige netop nu.

Socialdemokratiet har fået et ry for at have patent på at interessere sig for at løse arbejderklassens umiddelbare hverdagsproblemer, ikke altid godt, men dog på een eller anden måde. Dette rygte bliver mindre og mindre berettiget - det vidner netop skibsværftskrisen om -, men Socialdemokratiet lever stadig højt på det.

Dette er grove løjer: for det "patent" er udtaget af et parti, hvis hovedlinie er en generel tilpasning til kapitalmagtens krav. Men her er vi nok inde ved det, som gør, at Socialdemokratiet accepteres politisk af mange ellers utilfredse arbejdere, trods hovedlinien, indkomstpolitikken og tvangsindgrebene. Det er farligt, meget farligt - for selvfølgelig er det i det lange løb hovedlinien, der sætter sig de varige spor, hvis den ikke brydes.

Vi må klart og åbent fratage Socialdemokratiet det omtalte "patent", som det iøvrigt dårligt er i stand til at forvalte længere - "patentet" på at interessere sig for her-og-nu løsninger for arbejderklassen - samtidig med at vi forstærker kampen mod indkomstpolitikken, de asociale nedskæringer og hele den krisepolitik, der i alt

væsentligt kun skal gavne kapitalen.

Når vi fremlægger vort alternativ til denne politik, SV- regeringens og Socialdemokratiets politik, må lønarbejderne fornemme, at alternativet vil blive brugt, hvis det bliver politisk muligt. Og lønarbejderne har ikke tid til at vente på, at det først sker, når vi - eller hele venstrefløjen - får 51% af stemmerne. Hvis lønarbejderne får en følelse af, at det er det, vi mener, så foretrækker de fleste af dem det forhåndenværende alternativ, hvor sløjt det end måtte være. De mener, nok ikke helt med urette, at de selv vil kunne modvirke de mest negative sider af det gennem deres egne aktioner. Så er det, vi har en fortsat situation med faglig radikalisering uden at den giver sig politiske udslag.

Derfor: hvis det alternativ til indkomstpolitik, som vi har udarbejdet, for alvor skal vinde gehør, forudsætter det, at man hos os fornemmer en vilje til at bruge det med henblik på at præge løsningerne, - selvom vi kun får en del af vores eget alternativ igennem og i den sammenhæng også må acceptere andre elementer, som vi ikke er begejstrede for.

Hvad det er for elementer, er det vanskeligt at forudse.

Derimod kan og bør det siges klart, hvor vores kompromis-vilje ikke strækker til: vi giver i ingen indrømmelser til indkomstpolitik og militarisme. Her er vi "blokerede" og bliver ved med at være "blokerede". For hvis vi skal yde indrømmelser, er det jo netop for at hindre indkomstpolitikken og de øvrige ting, jeg her har nævnt.

Vor linie er præget af, at vi i en række sager er indstillet på at udvise smidighed, hvis vi kan gavne lønarbejderne, de uddannelsessøgende, pensionisterne osv., og at vi i en række sager ikke vil yde den ringeste indrømmelse, fordi dette under ingen omstændigheder kan gavne den klasse og de grupper, vi repræsenterer.

På en måde er debetten herom fremtidsmusik. For selvom en blind høne af og til kan finde et korn, og følgelig også SV- regeringen, så er selve SV-regeringens eksistensgrundlag sådan, at vi ikke drømmer om at præge den med alternative løsninger. Sålænge denne regering er ved magten, må vi forvente en stadig skærpelse af indkomstpolitikken, af nedskæringerne - direkte eller ad skatte- og afgiftsvejen - og EF-politikken; nu forbereder man også en øget oprustning. Hvad atomkraften angår, er V-ministrene og Anker Jørgensen garanterne for, at den hidtidige politik bliver fastholdt, selvom det gærer af utilfredshed i Socialdemokratiet.

Så derfor er det første fornødne at slippe af med SV- regeringen. I sig selv løser

det ingen problemer. Men regeringens forsvinden er forudsætningen for, at landets store problemer kan løses i lønarbejdernes interesse.

Derfor må vi også forberede, hvad der skal ske efter regeringens fald. Disse forberedelser er tæt forbundet med selve det at bringe den til fald! Ellers er der en risiko for, at et evt. nyvalg bare betyder, at den ufortrødent kan fortsætte bagefter. Den faglige og folkelige radikalisering må bringes til at give sig politiske udslag.

Det indebærer tre ting:

For det første er meget klar markering af vort alternativ - med en anden energipolitik, der bygger på vedvarende energikilder og reducerer energiforbruget, med en beskæftigelsespolitik, der er koblet sammen hermed og som også aflaster betalingsbalancen, med en selektiv økonomisk styring af erhvervslivet -med henblik på styrkelse af beskæftigelsen- med virksomhedsdemokratiske reformer, der både bryder med arbejdsgiverens eneret til at lede og fordele arbejdet og som gennem demokratisk styrede lønmodtagerfonde sikrer lønarbejderne økonomisk indflydelse på magtudøvelsen, med skatte- og boligpolitiske reformer til gavn for lønarbejdernes brede masse, med et opgør med de arbejdsfrie kapitalgevinster - og uden indkomstpolitik, tvangsindgreb, atomkraft og yderligere eftergivenhed overfor presset fra EF og NATO,

For det andet må det gøres helt klart, at vort parti er indstillet på at håndtere dette alternativ i praktisk politik, på ganske samme måde som vi heller ikke idag svigter lønarbejderne i den praktiske politik, men samtidig at vort parti ikke under nogen omstændigheder vil acceptere en videreførelse af indkomst- og tvangsindgrebspolitikken, indførelse af atomkraft eller yderligere eftergivenhed overfor EF og NATO.

For det tredje indebærer denne linie, at vi må sætte alle sejl til for at styrke den faglige og folkelige radikalisering, uden hensyn til partitilhørsforhold. Netop her kan venstrefløjen spille en afgørende rolle, hvis den ikke lukker sig inde men åbner sig overfor kritiske socialdemokrater, midteroprørere og andre, der ikke bare vil lade sig koste rundt med. Kampen mod kapitalen og kampen mod statsmagten som den udøves idag, er ved at blive to sider af samme sag. Derfor skal vi være med til at smede den store alliance mellem almindelige lønarbejdere i den private og den offentlige sektor. Netop derfor skal vi gøre alt, hvad vi formår, for at fremme alle tendenser til selvstændiggørelse indenfor fagbevægelsen, så at denne igen bliver

arbejderklassens umiddelbare interesseorganisation, alene forpligtet udfra lønarbejdernes kort- og langsigtede interesser og ikke ud fra hensynet til partipolitiske interesser. - Det siger sig selv, at det også betyder, at vi må styrke vort parti, så det ikke bare er en vælgermæssig, men også en betydningsfuld organisatorisk faktor i de danske lønarbejderes kampe.

Hvor lang tid det vil tage at slippe af med SV-regerin- gen, er det vanskeligt at spå om. En ny krise kan forventes til efteråret, når finansloven kommer til behandling og nye afgiftseller skatteforhøjelser kan forventes. Men allerede om 4 uger kan vi imødese en styrkeprøve. Jeg tænker på EF-valget.

Vi har ikke ønsket det. Meningen er, at det skal styrke EF-parlamentet, hvor Danmark-Grønland har 16 udaf 41+ pladser,
og svække ministerrådet, hvor vi dog formelt har vetoret. Altså fremme unionsplanerne, den overnationale integration og umyndiggørelsen af det danske folk og arbejderklassen.

Men EF-valget skal blive forvandlet til det modsatte af, hvad de havde forestillet sig: til en drønende folkelig protest
mod EF og EF-politikken.

Vi skal gøre vort til, at denne protest kommer til orde. Vi er gået ind for mangfoldighed og enhed, d.v.s. at modstanderpartier og Folkebevægelse opstiller hver for sig, men i valgforbund, netop for at sikre at de flest mulige kan komme til at protestere. Derfor opfordrer vi selvfølgelig primært til at stemme på en mod- standerliste. En sejr for modstanden i det hele taget vil være et nederlag for EF-politikken. Dette er det vigtigste, det altoverskyggende.

Men man bør også huske, at Danmark aldrig var kommet ind i EF, hvis ikke S-ledelsen havde pisket Socialdemokratiet til at sige ja. Og selv hvor S-ledelsen tog forbehold før 1972, nemlig gjorde Danmarks indtræden afhængig af Englands, tog Venstre - som eneste parti - intetsomhelst forbehold. SV-regeringen er den ægte EF-regering. Et nederlag for EF vil også være et nederlag for denne EF-regering. Og det er ikke tilfældigt, at netop denne EF- regering er den hidtil ivrigste med hensyn til indkomstpolitik og nedskæringer.

Derfor er det godt, at SF opstiller som parti blandt modstanderne. Det gjorde vi for at give alle dem, der vil give deres modstand en demokratisk-socialistisk dimension, mulighed for det. SF bekæmper både EF, fordi det er en overnational statsdannelse,

og fordi det er selve det overnationale udtryk for kapitalmagten. Det er den form for "internationalt samarbejde", der stiller kapitalen bedst og lønarbejderklassen dårligst. SF bekæmper indkomstpolitik og atomkraft, uanset om det er Danmarks eller EF's organer, der vil trumfe disse ting igennem, og vi samordner denne vor kamp, netop fordi vi ledes af lønarbejderklassens interesser, uanset nation.

I EF-Parlamentet vil vi, nu som før, bekæmpe misbrug, støtte arbejderklassens interesser, bekæmpe integration og umyndiggørelse, arbejde for at afvikle de overnationale elementer og fremme et samarbejde på arbejderklassens præmisser, d.v.s. et samarbejde mellem uafhængige nationer hvor demokratiet styrkes og arbejderklassen kan tilkæmpe sig magt.

Den afgørende kamp mod EF og alle de lønarbejderfjendtlige tendenser, som fandtes i forvejen men styrkes af EF-medlemsskabet, skal selvfølgelig føres på dansk jord. Og denne kamp kan ikke adskilles fra kampen mod den kapitalistiske krisepolitik, der udklækkes af SV-regeringen, de borgerlige politikere og økonomer i det hele taget og magthaverne i kapitalens kommandocentrer, og ej heller fra den kamp, der føres af lønarbejderklassen i de andre lande for at bane en demokratisk vej til socialismen.

Det er disse dimensioner, vort parti tilfører kampen mod EF. Vort mål er både at få Danmark ud af EF og at ødelægge den union, man er i færd med at skabe på grundlag af "kapitalens store frihedsbrev", Romtraktaten. Både i EF-Parlamentet og herhjemme vil vi fortsat arbejde udfra disse grundbetragtninger.

Derfor ved vi også, at SV-regeringen - og især de socialdemokratiske ledere - med rette vil opfatte en stemme på SF den 7. juni som både en stemme imod EF og en advarsel om, at ethvert folkeligt grundlag smuldrer for SV-regeringens kapitalistiske krisepolitik, med dens tvangsindgreb, disciplinering af lønarbejderne, atomkraftpolitik og øgede oprustning. Derfor er det betydningsfuldt, at den 7. juni bliver en sejr for den samlede modstand og for SF som en demokratisk-socialistisk del af denne modstand.

(Gert Petersen)